

Biesbosch,

in herfstkleuren met zomerse temperatuur

1 november 2015

De Biesbosch blijft een topper op de kalender. Wie van natuur en rust houdt en tevens wil peddelen op kreekjes en waterplassen wordt hier altijd bediend. Negentien namen stonden er dan ook op de deelnemerslijst, drie daarvan moesten geschrapt worden wegens onvoorziene omstandigheden. Met zestien reden we naar Hank, onze vertrouwde startplek in het natuurgebied. Peter trok de kar, de rest volgde in zijn spoor. De boten werden er vlot afgeladen en in de nabijheid van de kanosteiger gelegd. In samenspraak met Louis had ik de vaarroute aangepast naar ons "cliënteel". Niet te veel kilometers was het motto. Er werd even extra op de kaart gekeken, om aan die wens te voldoen. Tevens zochten we een stukje dat voor velen nog onbevaren gebied was.

Ik had met Christine botenruil gedaan en mocht nog eens proeven van één van de meesterwerken van Mendesta, de oerdegelijke Isère.

De weersomstandigheden had ik wel mee, een stralend zonnetje en geen zijwind. Onder leiding van Louis draaiden we de haven uit en zetten koers naar de straat van St Jan. Even was er paniek bij onze leider, toen hij in de verte, op de Amer een glimp kon opvangen van een snelheidsrace van jetski's of kleine motorboten. Het opspattend water en lawaai voorspelde niet veel goeds. We lieten ons niet van de wijs brengen en vervolgden het gekozen traject. Bij de eerste splitsing opteerden we voor het Middelgat van de Plomp. Het tempo lag niet hoog, de zondagsrust werd bijna letterlijk toegepast. Het was er wel echt genieten van het kleurenpalet van kunstenaar Herfst en de weergekeerde rust. Op dit stuk passeerden nog enkele anderen, die met hun jachtje ook kwamen genieten van dit jaargetij. Op het Stroomgat hoorden we nog wat gegalm uit de speakers van de jachthaven van Drimmelen, die waarschijnlijk de wedstrijd organiseerde. Als we in groep de Amer opdraaiden uit het Noordergat, was het een en al rust op de stroom. Een glad wateroppervlak, geen verkeer, zelden meegemaakt. Het was zondag en 1 november, dit zal zeker aan de basis hebben gelegen van dit stille moment op de anders drukke vaarroute. Windstil, geen verkeer, de Isère gleed naar de vaargeul en voelde zich even "King of the Amer". Zijn tocht werd letterlijk afgeblazen, ter hoogte van het Gat van de Kerksloot. Hier werd hij verplicht het breed water te verlaten en koers te zetten naar het eens zo vermaarde strand. Waar menig keelgat werd volgegoten met geestrijke dranken, die dan aanleiding gaven tot gezang, later overgaand in gebrul en eindigend in gorgelend gebrak. Waar bibberende lichamen en onderkoelde geesten zich afvroegen wat zij in godsnaam uitspookten in de kille vrieskou naast een smeulend vuur diep in de nacht. Later aan de toeg, wel heroïsch herdacht met een opgesmukt verhaal. De tenten zijn voor altijd verdwenen, de kampvuren al jaren gedoofd. Enkel de dagtoerist kan er nog even komen mijmeren over de vergankelijkheid der dingen.

En vandaag kon je dit doen in je blote barst, à la Ron. Een heerlijk zonnetje, in combinatie met het ontbreken van een zuchtje wind verwarmde er onze picknickplaats tot boven de 20 graden. Zelfs een kwaadaardige wesp liet Wim zijn genegenheid voelen.

Na een korte siësta, gingen we terug te water. Nog steeds in vakantiesfeer werd er in een gezapig tempo rechts aangehouden en zo Keesjes opgevaren. Daar werd het even zoeken naar het juiste kreekje dicht bij het spaarbekken dat ons tot bij de Amaliahoeve zou leiden. Ik wist als eerste het grachtje in te draaien en met mijn Medesta van 4m50 waren de stronken en de bochtjes een plezier om te ronden, zonder dat zijn achterlijf ergens bleef plakken. Samen met Peter waren we een eindje voorop geraakt. Verstoppertje spelen lukte net niet omdat we onze bebbel niet konden houden. De voltallige groep zette vervolgens koers naar de uitkijktoren over de Polder De Plomp. Er was iets meer bedrijvigheid te bespeuren dan vorig jaar, maar voor de vogelfreak was het maar een mager beestje. Verschillende leden zijn geen echte vogelliefhebbers was er mijn conclusie, gezien zij bleven dobberen op de plas of was de uit- en instap een toren te ver? Als alle kajaks terug bemand waren, ging het richting de sloot van St Jan. Bij het uitkomen van de sloot kwam de vaargeul van de haven in het vizier. Voor een zestal was dit het sein om hun blik en de boot er naar te richten. De tien anderen hadden er nog geen genoeg van en wilden er beslist nog een stukje aanbreien en verder genieten van de uitzonderlijke omstandigheden. Zij besloten om via de Palingsloot terug te keren. Louis had zelfs nog een extraatje in pacht. Maar hij had geen volgelingen als hij het riet inschoof. Op de kaart stond geen al te duidelijke aanwijzing of dit niet doodlopend was en na zijn bevergracht van vorig jaar had hij alle krediet verloren. Spijtig voor de ongelovige Thomassen, want ditmaal slaagde hij als éénzaat wel in zijn onderneming. De negen anderen peddelden zoals afgesproken de Palingsloot op. Hier werd even gewacht tot de verloren zoon terug verscheen.

Op het bovenste gat van het Zuid werd er even harder aan de peddel getrokken om het restant aan energie kwijt te raken voor we via een kreek langs de oudere haven van Hank gleden. Opnieuw op zoek naar een stukje nostalgie. Speurend naar onze oude instapplaats, bleek het toch moeilijk ze exact aan te wijzen. Ook hier zijn door de jaren veel veranderingen aangebracht. Bij de splitsing naar onze uitstapplaats bleef ik even liggen, om me te verzekeren dat er onder de tien kleine kajakers geen afvalligen waren.

Om de clubslogan, samen uit, samen thuis, te huldigen dienden we wel de zes andere van het terras te sleuren, na er zelf nog even te hebben genoten.

Ferre